

ANA HUANG

twisted
HATE

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Aan iedereen die ooit het gevoel heeft
gehad niet goed genoeg te zijn.

Trigger Warning

Dit boek bevat expliciete content, grof taalgebruik en thema's die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren.

Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder.

Playlist

'Don't Blame Me' – Taylor Swift

'Talk' – Salvatore Ganacci

'Free' – Broods

'Daddy Issues' – The Neighbourhood

'You Make Me Sick' – P!nk

'Animals' – Maroon 5

'Give You What You Like' – Avril Lavigne

'wRoNg' – Zayn

'Waves' – Normani featuring 6LACK

'50 Shades' – Boy Epic

'Only You' – Ellie Goulding

'One More Night' – Maroon 5

'I Hate U, I Love U' – Gnash

'Wanted' – Hunter Hayes

HOOFDSTUK 1

Jules

Er was nog nooit iets goeds voortgekomen uit het op een datingapp naar rechts swipen van een jongen die een vis vasthad. Een dubbele rode vlag als die jongen ook nog Todd heette.

Ik had beter moeten weten, maar toch zat ik hier, alleen in de Bronze Gear, de populairste bar van DC, waar ik mijn bizar dure wodka-fris dronk toen hij niet was komen opdagen.

Inderdaad.

Voor de allereerste keer had een Todd met een vis in zijn hand me laten zitten. Dat was genoeg voor een vrouw om te zeggen: 'Fuck it', en om zestien dollar uit te geven aan één drankje, ook al had ze nog geen vaste baan.

Waarom wilden mannen dan ook zo graag met vissen op de foto? Konden ze niet iets creatievers bedenken? Zoals kooiduiken met haaien? Ook een dier uit de zee, maar minder gewontjes.

Misschien gek om zo geobsedeerd te zijn door die vissenfoto, maar dat voorkwam wel dat ik me veel te druk ging maken om wat voor slechte dag ik al had gehad en om de warme, plakkerige schaamte op mijn huid.

Onderweg naar de campus overvallen worden door een regenbui zonder paraplu? Check. (Vijf procent kans op regen, ja hoor. Ik zou het weerberichtbedrijf moeten aanklagen.)

Vanwege een elektriciteitsprobleem veertig minuten lang vast komen te zitten in een naar zweet stinkende, te volle metro? Check.

Drie uur lang vergeefs op jacht naar een appartement met als enige resultaat een paar blaren op je voeten? Check.

Na zo'n verschrikkelijke dag had ik maar wat graag mijn date met Todd willen afzeggen, maar ik had de date al twee keer uitgesteld, één keer omdat ik een afspraak met een studiegroep had die was verzet, en de andere keer omdat ik me niet lekker voelde. Ik had dus niet nog een keer willen afzeggen en dus vermande ik mezelf en ging erheen, om daar vervolgens in mijn uppie te zitten omdat hij niet kwam opdagen.

Het universum had absoluut een waardeloos gevoel voor humor.

Ik dronk mijn glas leeg en wenkte de barkeeper. 'Mag ik de rekening, alsjeblieft?' Happy hour was net begonnen, maar ik kon niet wachten om naar huis te gaan en om te genieten van de twee ware liefdes in mijn leven. Netflix en Ben & Jerry's stelden me nooit teleur.

'Die is al betaald.'

Toen mijn wenkbrauwen de lucht in schoten, knikte de barkeeper naar een tafel vol met bekakte jongens van in de twintig. Waarschijnlijk consultants, gezien hun outfits. Een van hen, die leek op Clark Kent in een geblokt overhemd, hief zijn glas naar me en glimlachte. 'Met dank aan Clark de consultant.'

Ik hield een lach in, ook al hief ik mijn eigen glas en glimlachte ik naar hem. Ik was dus niet de enige die hem op Supermans alter ego vond lijken.

'Clark de consultant heeft me instantnoedels als avondeten bespaard, dus joepie,' zei ik.

Die zestien dollar kon ik op mijn bankrekening laten staan, maar toch liet ik een fooi achter. Ik werkte vroeger in de horeca, waardoor ik altijd steevast een fooi gaf. Niemand had dagelijks meer te dealen met klootzakken dan horecamedewerkers.

Ik dronk mijn gratis drankje op en hield mijn ogen op Clark de consultant gericht, die een waarderende blik over mijn gezicht, haar en lichaam liet glijden.

Ik geloofde niet in valse bescheidenheid; ik wist dat ik er goed uitzag. En ik wist dat als ik naar die tafel toe zou lopen, ik mijn gekrenkte trots zou kunnen sussen met meer drankjes en com-

plimentjes, en misschien een of twee orgasmes als hij wist wat hij deed.

Verleidelijk... maar nee. Ik was te moe voor een onenightstand.

Ik draaide me om, en ving nog net de teleurstelling op zijn gezicht op. Gelukkig snapte Clark de consultant de hint die zei: 'Bedankt voor het drankje, maar ik ben niet geïnteresseerd in meer', en kwam hij niet op me af.

Ik slingerde mijn tas over mijn schouder en wilde net mijn jas van de haak onder de bar pakken, toen een arrogante stem elk haartje in mijn nek overeind liet staan.

'Hé, JR.'

Twee woorden. Dat was alles wat ervoor nodig was om een vecht-of-vluchtreactie bij me op te roepen. Om eerlijk te zijn was ik net zo getraind als de hond van Pavlov. Als ik zijn stem hoorde, verhoogde mijn bloeddruk automatisch.

Elke. Keer. Weer.

En mijn dag wordt alsmaar beter.

Mijn grip verstrakte op mijn tas voordat ik mijn vingers ontspande. Ik zou hem níét de lol doen erop te reageren.

Met dat in gedachten haalde ik diep adem, trok mijn gezicht in de plooi en draaide me langzaam om, waarna ik vervolgens werd begroet door 's werelds meest ongewenste aanblik, die uitstekend bij 's werelds meest ongewenste geluid paste.

Josh Chen, verdomme.

Eén meter tweeëntachtig lang, gekleed in een donkere spijkerbroek en een wit overhemd dat net strak genoeg zat om zijn gespierde torso erdoorheen te zien. Waarschijnlijk had hij dat ook zo bedoeld. Hij besteedde misschien wel meer aandacht aan zijn uiterlijk dan ik, en ik had niet bepaald weinig onderhoud nodig. Ze zouden in het woordenboek een foto van zijn hoofd naast het woord 'arrogant' moeten zetten.

Het ergste was nog wel dat Josh ook écht knap was. Dik, donker haar, hoge jukbeenderen en een lichaam dat wel uit steen gehouwen leek te zijn. Allemaal dingen waar ik een zwak voor

had... als ze niet vastzaten aan een ego dat zo groot was dat het zijn eigen postcode nodig had.

‘Hé Joshy,’ zei ik liefjes, in de wetenschap dat hij die bijnaam haatte. Ik mocht Ava, mijn beste vriendin en Josh’ zus, wel bedanken voor die onbetaalbare informatie.

Irritatie flikkerde in zijn ogen en ik glimlachte. De dag was nu al beter.

Om eerlijk te zijn was Josh degene die er als eerste op had gestaan om me JR te noemen. Dat was een afkorting van Jessica Rabbit, de stripfiguur. Sommige mensen zouden dat misschien als compliment opvatten, maar als je een roodharige vrouw was met een dubbele D-cup, dan was je die vergelijking al gauw zat, en dat wist hij.

‘Zit je alleen te drinken?’ Josh keek naar de lege barkrukken naast me. Het was nog maar net happy hour en de drukst bezette plekken waren de bankjes tegen de eikenhouten lambrisering, niet de bar. ‘Of heb je iedereen om je heen al weggejaagd?’

‘Grappig dat je het hebt over mensen wegjagen.’ Ik staaarde naar de vrouw naast Josh. Ze was prachtig, met bruin haar, bruine ogen en een elegant lichaam gekleed in een fantastische wikkellijurk met de een of andere grafische print. Jammer dat ze alleen een goede smaak in kleding had en niet in mannen, als ze tenminste op een date met hem was. ‘Ik zie dat je je syfilis lang genoeg hebt uitgezikt om een andere nietsvermoedende vrouw te strikken.’ Ik richtte mijn volgende woorden tot de brunette. ‘Ik ken je niet, maar ik weet nu al dat je veel beter kunt krijgen. Geloof me.’

Had Josh echt syfilis? Misschien. Misschien niet. Hij had zoveel seks dat het me niet zou verbazen als het wel zo was, en ik zou me niet aan de *girlcode* houden als ik Wikkellijurk niet zou waarschuwen voor de mogelijke gevaren.

In plaats van dat haar gezicht van walging vertrok, begon ze te lachen. ‘Bedankt voor de waarschuwing, maar ik red me denk ik wel.’

‘Grapjes maken over soa’s. Wat origineel.’ Als het Josh dwarszat dat ik hem beledigde in het bijzijn van zijn date, dan liet hij dat

in ieder geval niet merken. ‘Ik hoop dat je normaal gesproken wat creatiever bent met je argumenten, anders krijg je het nog zwaar te verduren in de juridische wereld. Tenminste, als je de toelatingstoets haalt.’

Zijn mondhoeken trokken omhoog in een grijns, waardoor er een klein kuiltje in zijn linkerwang verscheen.

Ik hield een sneer in. Ik haatte dat kuiltje. Elke keer dat ik het zag, irriteerde het me, en ik wilde niks liever dan een mes in dat kuiltje steken.

‘Die haal ik wel,’ zei ik koeltjes, terwijl ik mijn gewelddadige gedachten onder controle hield. Josh haalde altijd het ergste in me naar boven. ‘Hoop maar dat je niet wordt aangeklaagd voor medisch wangedrag, Joshy, of ik ben de eerste die mijn diensten aan de andere partij aanbiedt.’

Ik had me suf gewerkt om een plek te krijgen op Thayer Law School en een baan bij Silver & Klein, een gerenommeerd advocatenkantoor waar ik afgelopen zomer stage had gelopen. Ik was niet van plan om me mijn droom om advocaat te worden te laten ontglippen nu ik zo dichtbij was.

Echt niet.

Ik zou die toets halen en Josh Chen zou zijn woorden terugnemen. Hopelijk zou hij erin stikken.

‘Je hebt nogal wat praatjes voor iemand die nog niet eens is afgestudeerd.’ Josh leunde tegen de bar, één elleboog erop. Het was irritant hoeveel hij op een GQ-model leek. Hij veranderde van onderwerp voordat ik iets kon terugkaatsen. ‘Je bent nogal opgedoft voor een solodate.’

Zijn blik ging van mijn gekrulde haren naar de make-up op mijn gezicht voordat die bleef hangen op het gouden hangertje in mijn decolleté.

Ik rechtte mijn rug. In tegenstelling tot de blik van Clark de consultant brandde die van Josh in mijn huid, warm en spottend. Het metaal van mijn ketting voelde heet aan tegen mijn huid en ik moest mijn best doen om hem niet af te rukken en in zijn arrogante smoel te duwen.

Om de een of andere reden bleef ik toch stilstaan terwijl hij me bekeek. Zijn blik was niet zozeer wellustig als wel beoordelend, alsof hij alle puzzelstukjes verzamelde en ze toen in zijn hoofd op de juiste plaats legde.

Josh' blik gleed omlaag naar de groene kasjmieren jurk die strak om mijn bovenlichaam zat, naar de zwarte panty om mijn benen en hij stopte bij mijn zwarte laarzen met hakken, voordat hij weer in mijn lichtbruine ogen keek. Zijn grijns verdween en zijn uitdrukking was onleesbaar.

Er viel een beladen stilte tussen ons voordat hij weer sprak. 'Je bent gekleed voor een echte date.' Hij bleef nonchalant staan, maar zijn ogen kregen een scherp randje, als twee donkere messen, klaar om de schaamte uit me te snijden. 'Maar je wilde net weggaan en het is nog maar half zes.'

Ik stak mijn kin in de lucht, ook al voelde ik de warmte van mijn schaamte in mijn huid prikken. Josh was veel dingen – om gek van te worden, arrogant, een nazaat van Satan – maar hij was niet dom, en hij was de laatste persoon van wie ik wilde dat hij wist dat mijn date niet was komen opdagen.

Dat zou hij me nooit laten vergeten.

'Je gaat me toch niet vertellen dat hij niet is gekomen.' In zijn stem klonk een vreemde ondertoon.

De hitte nam toe. God, ik had geen kasjmier moeten aantrekken. Ik kookte bijna in die stomme jurk. 'Je zou je minder zorgen moeten maken om mijn liefdesleven en meer om je eigen date.'

Josh had niet meer naar Wikkellijurk omgekeken sinds ze hier waren, maar dat leek ze niet erg te vinden. Ze had het te druk met praten en lachen met de barkeeper.

'Ik kan je verzekeren dat van alle dingen op mijn to-dolijst me bemoeien met jouw liefdesleven niet eens in de top vijfduizend staat.' Ondanks die sneer bleef Josh met een vreemde uitdrukking naar me kijken.

Mijn buik maakte zonder reden een salto.

'Mooi.' Dat was nogal een slappe reactie, maar mijn brein werkte niet goed. Ik gaf de schuld aan mijn vermoeidheid. Of de

alcohol. Of een miljoen andere dingen die niks te maken hadden met de man die voor me stond.

Ik pakte mijn jas, gleed van mijn kruk af en was van plan om zonder iets te zeggen langs hem heen te lopen.

Helaas had ik de afstand tussen de barkruk en de vloer verkeerd ingeschat. Mijn voet gleed weg en ik hapte naar adem toen mijn lichaam achterover zwaaide. Ik was twee tellen verwijderd van keihard op mijn kont vallen toen een hand naar voren schoot en mijn pols vastpakte om me weer overeind te trekken.

Josh en ik verstijfden tegelijkertijd, onze blikken op de plek gericht waar zijn hand om mijn pols lag. Ik kon me niet herinneren wanneer we elkaar voor het laatst per ongeluk hadden aangeraakt. Misschien drie zomers geleden, toen hij me tijdens een feestje in het zwembad duwde terwijl ik al mijn kleren nog aanhad en ik had gereageerd door hem 'per ongeluk' met mijn elleboog in zijn kruis te raken?

De herinnering aan hoe hij dubbelklapte van de pijn deed me nog steeds veel plezier op momenten waarop ik dat nodig had, maar daar dacht ik nu niet aan.

In plaats daarvan dacht ik alleen maar aan hoe dichtbij hij was, zo dichtbij dat ik zijn mannenparfum kon ruiken, dat lekker en citrusachtig was in plaats van rokerig en zwavelig zoals ik had verwacht.

De adrenaline van mijn bijna-val raasde door mijn systeem, waardoor mijn hart ongezond snel begon te kloppen.

'Je kunt me nu wel loslaten.' Ik dwong mijn ademhaling tot rust, ondanks de verstikkende hitte. 'Voordat ik nog netelroos van je krijg.'

Josh verstevigde zijn greep een milliseconde voordat hij mijn arm losliet alsof ik een hete aardappel was. Irritatie verscheen op zijn gezicht, in plaats van de niet te ontcijferen uitdrukking van net. 'Graag gedaan hoor, dat ik heb voorkomen dat je je stuitje brak, JR.'

'Niet zo dramatisch, Joshy. Ik zou mezelf wel hebben opgevangen.'

‘Tuurlijk. Alles om maar geen “dank je wel” te hoeven zeggen.’ Zijn sarcasme hield aan. ‘Je bent werkelijk strontvervelend, weet je dat?’

‘Dat is beter dan stront zijn, zoals jij.’

Iedereen zag Josh als een knappe, charmante dokter. Ik zag hem als een zelfingenomen lul die altijd een oordeel klaar had.

Je kunt andere vrienden zoeken, Ava. Ze is niet goed voor je. Je hebt iemand als zij niet nodig in je leven.

Mijn wangen kleurden rood. Er was zeven jaar voorbijgegaan sinds ik Josh dat over mij tegen Ava had horen zeggen, toen zij en ik net vriendinnen waren, en de herinnering stak nog steeds. Niet dat ik hun ooit heb verteld dat ik ze heb gehoord. Ava zou zich alleen maar schuldig voelen en Josh verdiende het niet om te weten hoeveel pijn zijn woorden hadden gedaan.

Hij was niet de eerste die vond dat ik niet goed genoeg was, maar wel de eerste die om die reden een van mijn vriendschappen kapot probeerde te maken.

Ik glimlachte flauwtjes. ‘Als je het niet erg vindt, dan ga ik. Mijn tolerantie voor jouw aanwezigheid is op.’ Ik deed mijn jas en handschoenen aan en trok mijn tas recht. ‘Condoleer je date van me.’

Voordat hij kon antwoorden, duwde ik me langs hem heen en ik liep snel door, totdat ik de frisse maartse lucht voelde. Pas toen ontspande ik, ook al bleef mijn hart snel kloppen.

Van alle mensen die ik in de bar had kunnen tegenkomen, moest ik uitgerekend Josh Chen tegen het lijf lopen. Kon deze dag nog erger worden?

Ik kon alle pesterige opmerkingen al horen die hij de volgende keer dat ik hem zag naar mijn hoofd zou slingeren.

Weet je nog toen je date niet kwam opdagen, JR?

Weet je nog toen je als een loser een uur in je eentje aan de bar zat?

Weet je nog toen je jezelf helemaal had opgedoft en het laatste beetje van je favoriete oogschaduw had gebruikt voor een gast die Todd heet?

Oké, die laatste twee dingen wist hij niet, maar het zou me niets verbazen als hij daarachter wist te komen.

Ik stak mijn handen dieper in mijn zakken en liep de hoek om, in een ijverige poging om zo veel mogelijk afstand tussen mezelf en die satanszoon te scheppen.

De Bronze Gear lag in een drukke straat vol restaurants, waar muziek klonk en mensen zelfs in de winter op de stoep stonden. De stoep waar ik nu op liep, maar één straat verderop, was verlaten. Winkels met gesloten luiken lagen erlangs en onkruid kwam tussen het gespleten asfalt door. De zon was nog niet helemaal onder, maar de lange schaduwen zorgden voor een onheilspellende sfeer.

Instinctief begon ik sneller te lopen, waarbij ik niet alleen afgeleid was door mijn gesprek met Josh, maar ook door de tientallen dingen op mijn to-dolijst. Als ik alleen was, namen zorgen en verplichtingen mijn brein over als kindertjes die om de aandacht van hun ouders jengelden.

Afstuderen, toelatingstoets, mogelijk Todd uitfoeteren in een appje (nee, dat is hij niet waard), online naar nog meer appartementen zoeken, Ava's verrassingsverjaardagsfeestje dit weekend...

Wacht even.

Verjaardag. Maart.

Ik stond abrupt stil.

O mijn god.

Behalve Ava kende ik nog iemand die begin maart jarig was, maar...

Ik viste mijn telefoon met een trillende hand uit mijn zak en mijn hart zonk in mijn schoenen toen ik de datum zag. 2 maart.

Ze was vandaag jarig. Dat was ik helemaal vergeten.

Schuldgevoelens trokken aan mijn binnenste en ik vroeg me zoals elk jaar af of ik haar moest bellen. Ik deed het nooit, maar... *dit jaar zou anders kunnen zijn.*

Dat zei ik ook elk jaar tegen mezelf.

Ik zou me niet schuldig moeten voelen. Zij belde ook nooit op mijn verjaardag. Of met kerst. Of op een andere feestdag. Ik had

Adeline al zeven jaar niet gezien of gesproken.

Bel. Bel niet. Bel. Bel niet.

Ik beet op mijn onderlip.

Ze was vandaag vijfenvertig geworden. Dat was nogal een mijlpaal, toch? Belangrijk genoeg om door je dochter gefeliciteerd te worden... als het haar ook maar enigszins boeide om wat van mij te horen.

Ik was zo druk aan het piekeren dat ik niet doorhad dat iemand op me af was gelopen totdat ik de loop van een pistool tegen mijn rug voelde en een ruwe stem riep: 'Geef me je telefoon en portemonnee. Nu.'

Mijn hart sloeg een slag over en ik liet mijn telefoon bijna vallen. Ongeloof zorgde ervoor dat ik compleet versteende.

Dit meen je niet.

Je moest het universum nooit vragen stellen waar je geen antwoord op wilde, want het leek erop dat mijn dag inderdaad nog verdomd veel erger kon worden.